Mizah

MİLLETİ VURAN KAHRAMANLAR :

Buğday sui istimalinde düşen ve kalkan!

GÜLLER - DIKENLER

FÂNİ DÜNYA

Gazetelerde okuduğumuza göre bir banka daha açılmış. Müessislerin isimlerine baktım: Hepsi büyük kalıpta... Düşündük. Biz gazetecilerin de bazan böyle tesislere davet edildiğimiz oluyor.

Fakat ne hikmetse bizimkiler «Telif hakkını müdafaa», «Fakir meslekdaşlara yardım sandığı», «İhtiyarlıyan muharrirlere istirahat evleri», «Hayat sigortası», «Ölürken hastaneye kaldırma», «Cenazenin sokakta kalmaması için yardım» gibi tesislerdir.

Ne yapılım dünya bu... Kimine hay hay! Kimine vay vay!

GEÇTİ ÖMRÜM...

Geçenlerde Denizyollarının Floryaya vapur işleteceğine dair gazetelerde görülen havadis üzerine fikrimizi yazmıştık. Bugün öğrendiğimize göre Denizyolları bu meseleyi ciddî surette düşünmeğe başlamıştır. İdare işi; haziran nihayetine kadar düşünecek; temmuzda inceliyecek; ağustosta raporunu yapacak;eylûlde bir daha düşünmeğe başlıyacak; ekim, kasım, aralık aylarında istihâreye yatacak ve rüya uygun çıkarsa 1949 senesinde tekrar bu işi düşünmeğe başlıyacaktır.

TELÂFİ-İ MAFÂT

Bir gazetenin aynen yazdığına göre Denizyolları İdaresinin elinde araba vapuru olarak ve eşya ile yük naklinde kullanılacak 17 çıkartma gemisi mevcuttur. Bu gemiler diğerlerine nazaran daha fazla nakil vasıtası taşıdıkları gibi 150 kadar da yolcu almaktadırlar. «Her şeyi mükemmel olan bu gemilerin noksan olan tarafı helâdır. Bu sebeple yolcular sıkıntı çekiyorlar.»

Denizyolları eski hacı gemilerinde olduğu gibi gemilerin dışına çam tahtalarından birer helâ yaptırmağı da mı düşünmüyor. Ayrıca lâğım boruları masrafı yok a... Nihayet geminin yanından geçecek sandalların bazan cisim, bazan da mayi serpintilerine uğramak tehlikesinden başka korkulacak bir şey yoktur.

MEVSİMİN CİLVESİ

Plâjcıların suratı asık... Bazıları geçen pazar küşad resmi yapmak istemişler... Olmamış, Davetliler denize girmek şöyle dursun, paltolarına, mantolarına bürünmüşler, ve çoğu sıcak bir çay içmek için civar kahvelere sığınmışlar... Plâj sahipleri tarafından dekoru süslemek üzere soyundurulanların zangır zangır titremelerine halk tahammül edememiş «Bunları gördükçe içimiz kakırdayor! Giyindirin şu zavallıları!» feryatlariyle biçareleri muhakkak bir ölümden kurtarmışlardır.

NAZAR DEĞMESİN!..

Bu sene yazlık lokanta, gazino, bar ve diğer umumî eğlence yerlerinin yeme içme tarifelerini Belediye tanzim edecekmiş. Bu suretle:

Anlar ki verir lâf ile dünyâya nizâmât
Bin dürlü teseyyüb bulunur hanelerinde

mısraının aksi sâbit olacaktır!

TARZI BEYAN

Gazetelerden biri İngiltere Veliahdinin ana olacağına işaretle: «Bir taht namzedi geliyor!» diyor. Hoş geldi, safa geldi. Fakat bu gazetenin daha şimdiden seremoniye başlaması bize kazasker hikâyesini hatırlattı:

Bir gün bir bektaşi babası şeyhülislâmın yanında otururken Kâhya efendi girmiş, efendi hazretlerini selâmladıktan sonra:

— Hanımefendimiz hazretleri dünyaya bir kazasker efendi getirdiler!

Cümlesiyle şeyhülislâmın erkek bir evlâdı olduğunu haber vermiş.

Herkes tebrik etmiş. Bektaşinin de hemen elleri ve parmaklariyle bir takım ölçme hareketleri yaptığını gören efendi, babaya ne yaptığını sormuş:

— Efendim! demiş. Kâhya bendeniz bir kazaskerin dünyaya teşrif ettiklerini söylediler. Refikanızın koca kavuğu ve cübbesiyle bir kazaskerin dokuz ay ikamet buyurdukları karnını hesaplıyordum!

YEDEKÇİ'NİN VEZNİ

(Vatan) ın yedekçisi ne zamandanberi akıntıya kürek çekmekten yorulmuş olacak ki geçenlerde yazdığı fıkrasında kabinenin sukutundan bahsederken:

Hezâr gıpta o devr-i-kaadim efendisine
Ne kendi benzer kimseye ne kimse kendisine

beytini yazıyor.

Beytin ikinci mısraındaki ufacık takdim tehir hatasını hatırlatalım:

Ne kendi kimseye benzer ne kimse kendisine

Malûm a... Şu körolası vezin yerinde olmazsa insanın kulağını öyle tırmalıyor ki...

ŞANS İŞİ..

Bazı adamın talihi sudan açılıyor... Bayındırlık Bakanı Kasım Gülek'in şansı da su baskınından... Çukurova felâketini unutmadan bu sefer de Amasya sellere garkoldu.

Canım, «Amasyanın bardağı, biri olmazsa biri daha!» diyoruz da bu darb-i-meseli Bayındırlık Bakanı için niye kullanamıyoruz? Ona şaşıyorum.

KURU TESELLİ

Başbakan yolsuzluklar hakkında garip bir söz sarfetti: «Avrupa memleketlerinde yolsuzluk bizden fazladır.» dedi.

Bu söz üzerine akan sular durur. Madem ki başka yerlerde yolsuzluk bizden fazladır; o halde halimize şükretmekten başka yapacak bir şey yoktur. Bundan sonra meselâ büyük bir malî iskandaldan bahsedilse, hemen «Fransada Staviski vak'ası varken bunun lâfı mı olur?» denilecek. «Filân yeri su basmış!..» denilse «Gazetelerde okumadınız mı? Kaliforniyada deniz karaya hücum etmiş... Binlerce halk ölmüş!» cevabı verilecek ve böylelikle teselli olup gideceğiz!

DENTOSİL

Diş kremi

Piyasaya verilmeğe başlandı. Büyük eczanelerden tedarik edebilirsiniz.
Takdir etmeniz için bir tecrübe kâfidir.

SALON

15 Haziranda çıkacak olan 16 ncı sayısı baştan başa değişmiş olarak yeni ve meraklı mevzularla çıkacaktır.

Sayı : 101 — Cilt: 4 FİATI 25 KURUŞTUR 11 Haziran 1948

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi,
Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Gider ayak..

BUĞDAY ihracı meselesi bütün uğraşmalara rağmen bir türlü örtbas edilemedi.. Orasını burasını örtüyorlar, sıkıştırıyorlar, bir de bakıyoruz ki yine bir yerden filizleniyor. Nihayet iş bütün teferruatiyle patlak verdi ve o hale geldi ki kabinenin en mühim makamını işgal eden bir bakanın da istifasını icabettirdi. Başka memleketlerde buna «kabine buhranı» derler. Bizde ne diyorlar; daha bilmiyoruz. Yalnız bildiğimiz bir şey var, o da kabinenin mevkiidir.

Maliye Bakanı hakkın rahmetine kavuşur; kabine yine demir gibi yerinde...

Bakanlar arasında becayişler olur; kabine yine demir gibi yerinde...

Buğday ihracı meselesi olur. Kabine demir gibi yerinde...

Şeker buhranı çıkar. Kabine demir gibi yerinde...

Millî Savunma Bakanı istifa eder. Kabine demir gibi yerinde...

Mübarek kabine değil.. âdeta zırhlı bir tank!

★ ★

Sadrâzam Âlî Paşa ömrünün son demlerinde -hekimlerin sıkı vesayasına rağmen - perhizi bozmuş. O derecede ki bir gün kendisini ziyarete gelen doktor, Paşanın tepsisinde bir tabak fasulya piyazı görünce:

— Aman Paşa hazretleri! demiş, ne yapıyorsunuz? «Ömr-ü-azîz» inize kastediyorsunuz.

Âlî Paşa hazin bir tebessümle şu cevabı vermiş:

— Hakkınız var. Fakat artık ben «ömr-ü-lezîzi», «ömr-ü-azîze» tercih eder oldum!

MİZAHÇI

SİYASET GECEKONDUSU

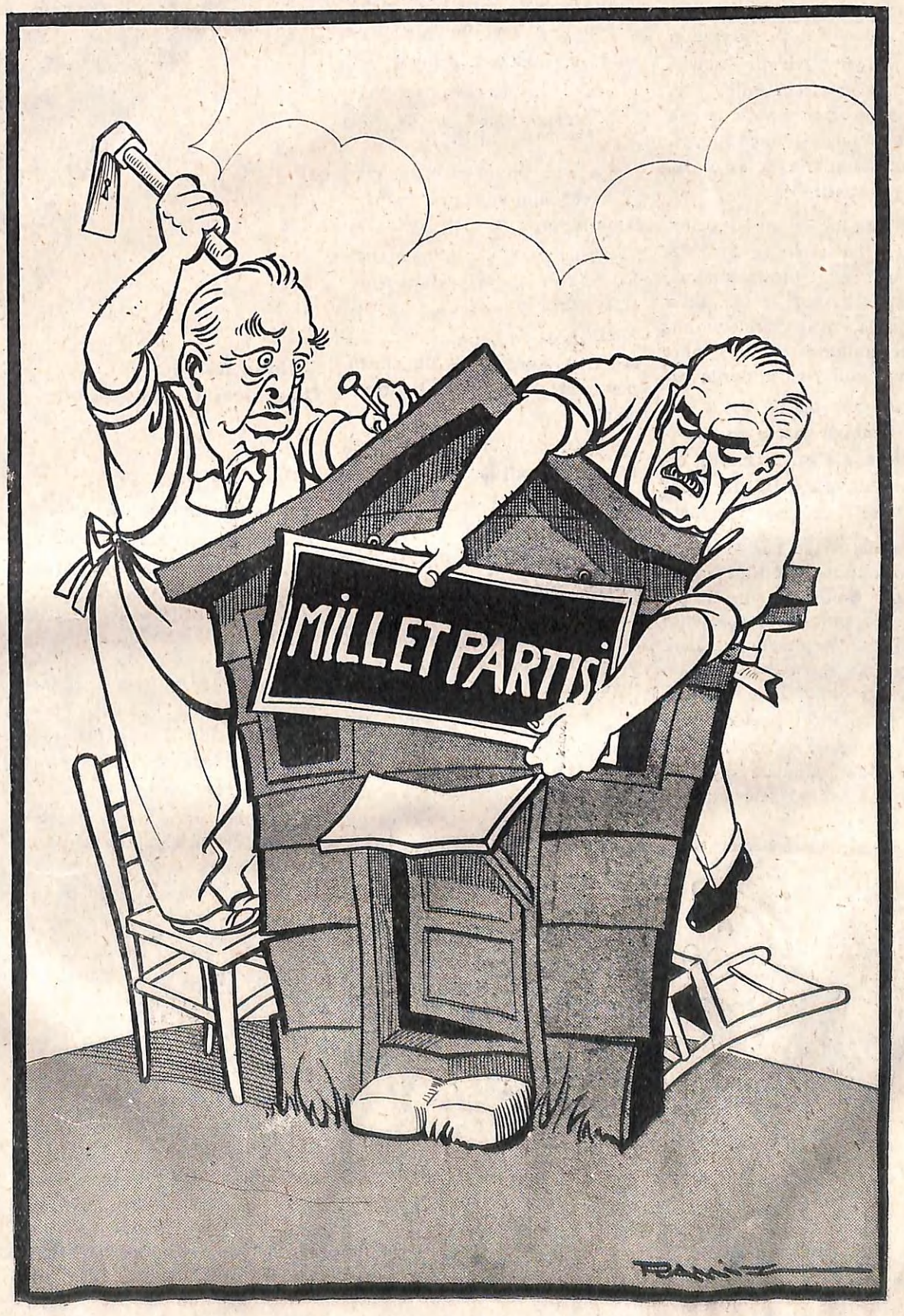

Önerle Önder — Geç kurduk amma, sağlam kurduk!

Âlem yine ol âlem

Refi' Cevad ULUNAY

Ada mı? Suadiye mi? Büyükdere mi? Karşıyaka mı? İzmir mi? Kimbilir neresi? Limonata gibi tatlı bir meltem esiyor. Önü geniş taraçalı, yayvan bir köşk... Hangi köşk?.. Belki bir saray yavrusu. Taraçadan bahçeye inen geniş merdiven, avlunun mermer zemininin eteklerine kadar uzanıyor. Avlunun ortasında yuvarlak bir havuz, fıskıyesinden etrafa billûr parçaları yağdırıyor. Bahçenin çok muntazam tarh edilmiş yollarında ağır adımlarla dolaşan davetliler, misafirler...

Taraçada büyük bir sofra kurulmuş... Tiril tiril keten örtüler... Pırıl pırıl sofra takımları, şıkır şıkır kristal evânî... Saks tabaklarda envai mezeler, büyük ressamların Natür mort tabloları gibi yemişliklerde çeşit çeşit meyvalar. Vakit akşam... Uzaktan gazete satıcılarının sesleri geliyor... «Haydi, cinayeti yazıyor!», «Haydi, raporu yazıyor!», «Kazayı yazıyor!»

Taraçada öteye beriye dağılmış koltuklara davetliler yığılmışlar... Çok sıcak geçen bir günün yorgunluğunu akşamın bu tatlı rüzgârlariyle telâfiye çalışıyorlar. Beyaz keten ceketli uşaklar davetlilere içki kosturuyorlar, viski şişelerinin lıkırtıları, dış tarafı terlemiş gümüş kupaların, buzlu suya gömülen şampanya şişelerinin patlama sesleri...

Şezlongla iskemle arası hasır bir koltuğun kuştüyü minderleri ve yastıkları arasına gömülür gibi oturmuş, plâtin saçlı, ablak yüzlü, gerdanlı, göbekli, kasıklı bir adam bir yandan etrafında pervaneler gibi uçuşan davetlilerine tebessüm ediyor, bir yandan da sarfedilen takdirkârane sözleri dinliyor...

— Sizin zekânız, dehânız..

— Siz her şeysiniz...

— Herkes size hâkipay olacaktır.

Şen, şuh, bir kelebek sağnağı gibi bir kadın kasırgası taraçayı dolduruyor.

El sıkmalar, öpüşmeler, hal hatır soruşmalar... Başı sonu belli olmıyan sözler...

— Nerelerdesin cicim? — Ya sen nerelerdesin? — Emprimen pek güzel. — Öyle mi buluyorsun?

Plâtin saçlının duyamıyacağı köşelerde fısıltılar...

— Rapora ne dersin? — Aldırma... Lâf derim.

Mütebessim simanın etrafındakiler soruyorlar:

— Avrupayı nasıl buldunuz?

— Çok fena vaziyetteler.. Bunun sebebi de ticaretten hiç anlıyan yok.

Uzaktan gazete satıcılarının sesi aksediyor.. «Haydi yazıyor... Raporu yazıyor!» Bir emir aksediyor:

— Baksana!..

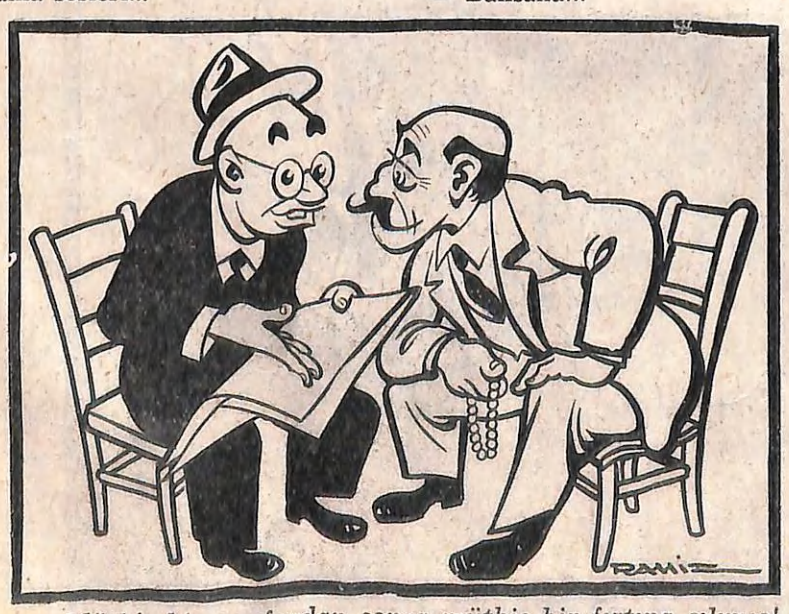

— Müthiş bir anafordan sonra müthiş bir fırtına çıkmış!
— Tahribat var mı?
— Hayır.. Bir, iki sandalye devrilmiş, o kadar..

MECLİSTE, DALAVERE İLE SERVET SAHİBİ OLANLARDAN ŞİKÂYET EDİLDİ..

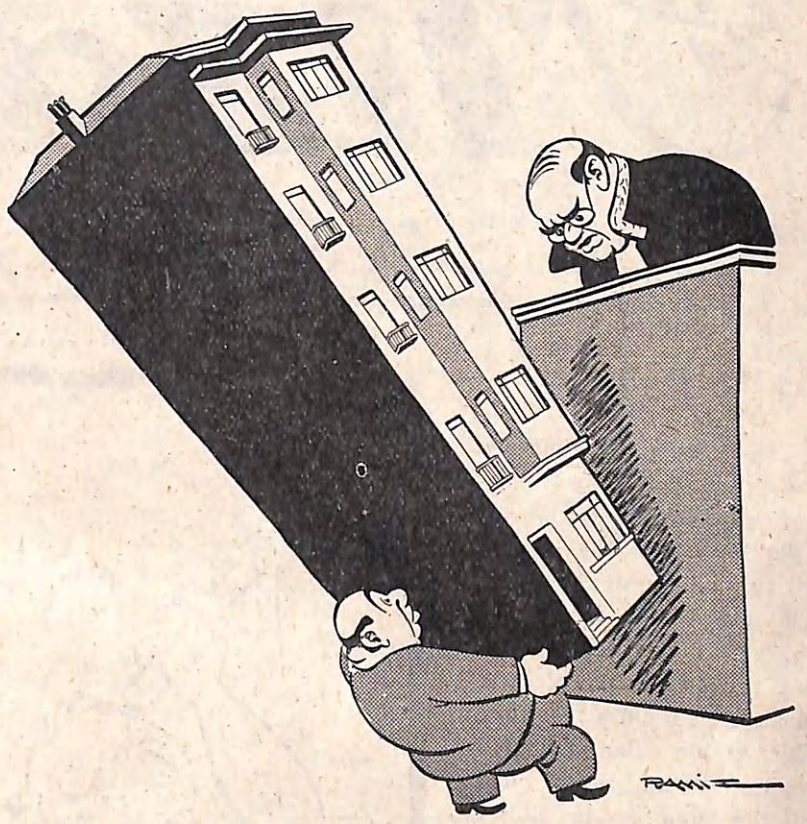

Milletin sesi — Hesap ver..
Dalavereci — Hesapsa bir şey değil, apartımanı ver, dediniz zannettim de ödüm patladı!

Uşaklar koşuşuyorlar.

— Kuriye gelmiş mi?

Biraz sonra gazeteler, mektuplar geliyor... Gazeteler açılıyor, elden ele saçılıyor. Kocaman harfli manşetler, büyük başlıklar, sütunlar dolusu yazılar kimsenin üzerinde, suya yapılan nakışlar kadar tesir bırakmıyor. Plâtin saçlı zat, tebessümden daimî süzgün bir şekil alan altın rengi gözleri ile etrafını süzüyor.

Masadan yere kayan gazetelerden birinin üzerinde şu cümle okunuyor:

«Rapor, bugünlerde okunacaktır!»

Şurada burada başlanmış bir muhaverenin son kelimeleri sürükleniyor:

— ... olacağı bundan ibaret..

— mı dersin?

— Söyle canım ne dersin?..

Kelimeler bir kahkaha sağnağı altında boğulur gider.

Mesut bir modern Buda heykelini andıran plâtin saçlı zat birden masanın üstündeki gazeteleri toplıyarak kasvet verici bir bulut kümesini dağıtmak istiyormuş gibi havaya doğru fırlatır...

— Saz başlasın!

Sazlar, hânendelerin en gür sesleriyle (Ferahnâk) dan şu şarkıyı çalarlar, okurlar:

Beğendim seni geçmem asla ben
Kurtuluş yok zâlim elimden
Ölsem bırakamam inan seni ben

Milyonla çalan mesned-i izzette serefraz
Birkaç kuruşun mürtekibi cay-i kürektir..

Jandarma — Suçun ne?
Suçlu — Az çalmak!

Nemiz eksik ?

Biz istersek, diyorlar, halka eziyet mi yok?
Fakat bizde cefâdan başka meziyet mi yok?.

★

Duyup halkın derdini kaydederiz deftere;
İnsâniyet mi eksik? Yoksa hamiyet mi yok?

★

Elimizden gelmiyor ancâk derdi yok etmek;
Söyleyin Allah için: Derdde şi'riyet mi yok?

★

Derd ortadan gidince, neyle sevinç ölçülür?..
Derdlerin kalmasında bir husûsiyet mi yok?

★

Gülünür hâle bile ağlar gibi bakarız;
Bir bakın çehremize: Bizde ciddiyet mi yok?

★

Gidenler var, diyelim, gıdâ eksikliğinden;
Gidenlerin yerine yeni zürriyet mi yok?

★

Hayat bahâlılığı bir hayli mübâlega;
Onlara inan var da bize emniyet mi yok?

★

Yalnız Emniyet değil, İnan dahi bizdedir;
Ucuzluk var diyoruz; sözde kat'iyet mi yok?

★

Az mı bilet yerine bir hû çekip geçenler?
Göz göre orta yerde bir ehveniyet mi yok?

★

Onlar tenkîd ederse biz de tehdîd ederiz;
Onlarda varsa bizde mazhariyet mi yok?

★

Bu sefer besmeleyle inkılâba başladık;
Tâze dimağ içinde köhne zihniyet mi yok?

★

İşiniz bitmiyorsa vardır elbet sebebi;
Bakanla aranızda aceb sıhriyet mi yok?

★

Ya tavsiyen eksiktir, veyâ hısım, akrabân;
Kara hulyâya dalma: Bende ehliyet mi yok?

★

Deli Ozan! Yazarsın uslu, akıllı gibi;
Düşüncende, duygunda dünkü vaz'iyet mi yok?.

DELİ OZAN

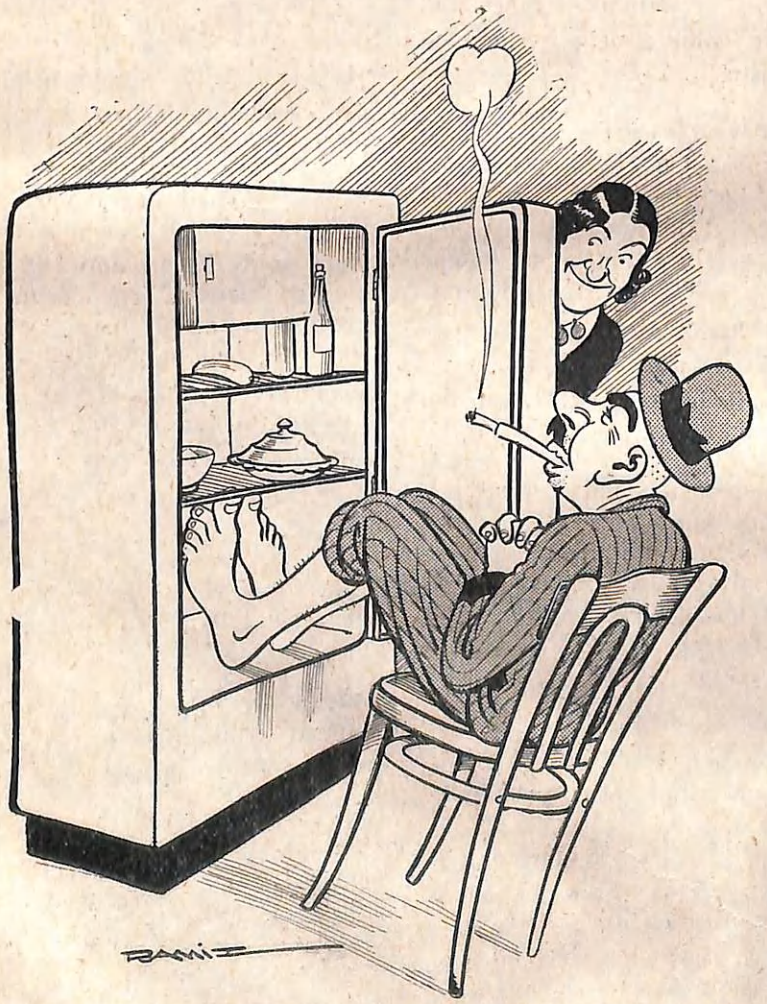

Yeni zengin — Karı, şu medeniyet ne güzel şeydir.. Firigidaire sayesinde akmaşları mükemmel serinleyorum!

— Bayan, bir saattir deftere bakıyorsunuz, mühim değilse müsaade edin de biz telefon edelim.
— Mühim olmaz olur mu, çocuğuma isim arıyorum!

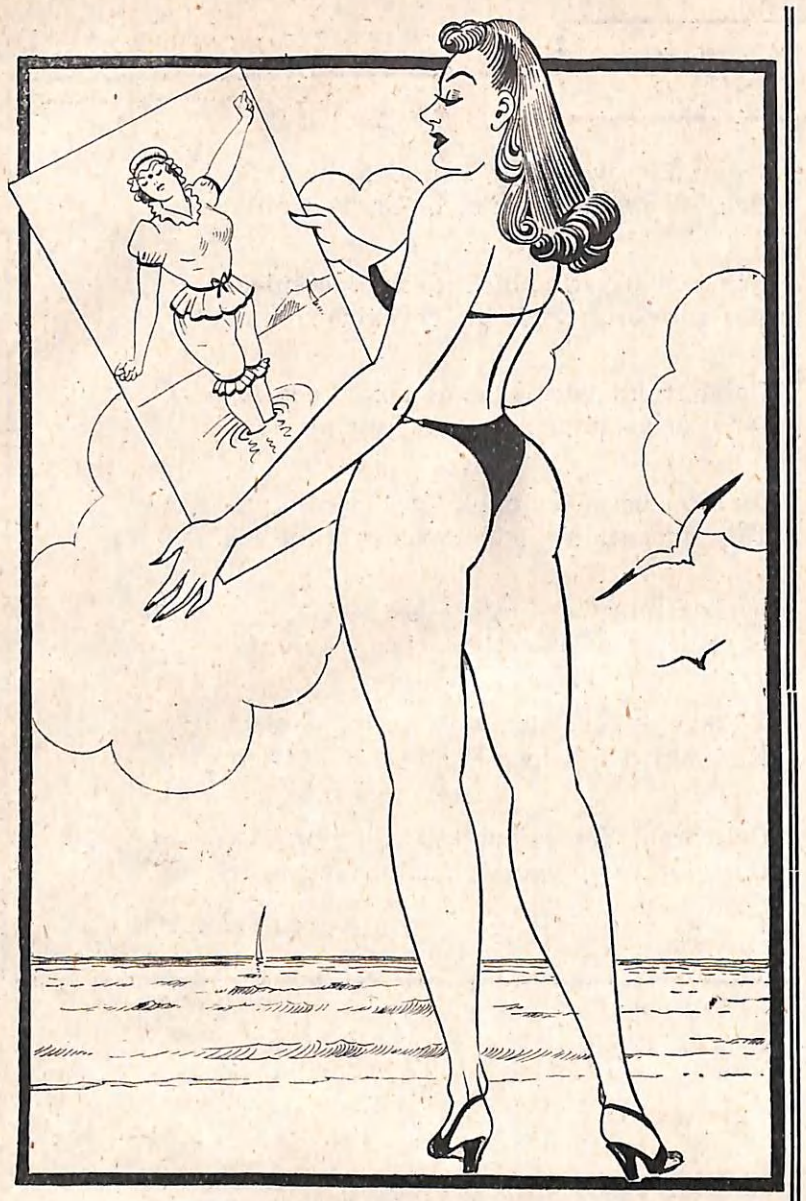

— *Eski biçim elbiseler moda oldu, bir de eski mayolar moda olsaydı plâjlara gitmeden yanacaktık!*

Ressam — Tablomun çabuk satılması için sizden bir şey koymalıyım..

Model — Adresimi koyunuz!

Duymadıklarımız

Ulunay'dan:

Mutlakiyet devrinin tanınmış şahsiyetlerinden bir «İsmet Molla» vardı. Bu zat, Sultan Abdülaziz ricalinden kazasker Muhittin efendinin oğludur; bazı garip hallerinden dolayı kendisine «deli» lâkabı verilmişti.

Gayet iyi bir adam olan bu adama bu ünvanı tevcih ettiren garip halleri anlatalım:

İsmet Mollanın Fatihte, Çarşambada büyük bir evi vardı; İki senede bir bu evi kalafatlatırdı. Bir defasında Beyazıt kulesinden katranî alevleri gören bekçiler, yangın var diye itfaiyeye haber vermişler, Acele Fatihe yetişen itfaiye meselenin yangın olmayıp evi kalafatlama olduğunu anlamış fakat bu hâdise bütün itfaiye neferlerine ziyafet çeken İsmet Mollaya oldukça pahalıya mal olmuştu.

Başında asabası kısa bir sarık; sakal bıyığa karışmış; gözleri hafif kanlı; elinde kalın bir sopa; ayaklarında hususî biçimde yapılmış yemenimsi pabuçlar... Elleri ekseriya arkasında sokakta öyle yürürdü; şakası da yoktu. Kafası kızınca elinde sopası ile bir kaç kişiyi kovaladığı görülmüştür.

Evinde tavanlar, bakkal tavanı denilen tarzda yapılmıştır. Kapının üstünde tokmak veya zil yoktur. Gelirken ya uzaktan: «Açın kapıyı!» diye bir naara atar; yahut elindeki sopa ile vurur.

Eşi dostu Molla beyi kızdırmağı pek severlerdi. Tahtakale şer'i mahkemesinde hâkimliği esnasında tanıdıkları İsmet Mollanın tam i'lâmları okuyacağı saati belliyerek dükkânlarda gaz tenekesi açan iranlılara para verip tenekeleri ikindiye doğru açmalarını tenbih ederler.

Molla bey gözlüğü takar, okumağa başlar, tam o sırada aşağıdan da gürültü başlar:

Ondan sonrasını kendinden dinledim:

«Sopamı kapınca indim... Herifleri önüme kattım. Mahkemenin bulunduğu Tahtakale çarşısını dört döndük... Yetiştiklerime verdim odunu...»

Rahmetlinin dama oynamağa merakı vardı. Ekseriya Bodos ağa adlı bir Karamanlı pastırmacı ile oynardı. İsmet Molla fena oynamazdı. Fakat pastırmacı da çetin oyuncu idi.

İkisi dama tahtasının başına geçtiler mi? Ellerini şakaklarına koyarlar... Dünyanın en büyük mihnetini çeken iki felekzede gibi bir saat, iki saat, hattâ beş saat düşünürlerdi. Bir keresinde bir oyun 48 saat sürmüş. Her akşam kahvenin kapısı ikisinin mührü ile mühürlenerek kapanmış ve ertesi günü heyet huzurunda açılarak oyuna devam edilmiş.

İsmet Molla bu mühim maçı nasıl kazandığını bana şöyle anlatmıştı :

«Baktım. Pastırmacı domuzuna oynuyor. Herifi yenemiyeceğim. Canımı dişime aldım. Durup dururken herifin anasına, avradına küfrettim. Fena halde sinirlendi; yanlış bir taş sürdü. Hemen karşıladım; ondan sonra artık kendini toplıyamadı. Yendim.»

★★

İsmet mollanın pek çok menkıbeleri vardır. Fakat şu menkıbesi meşhurdur:

Molla Bey, bir gün vaktin ricalinden birinin konağına iftara gider. Sofrada herkesin içinde konak sahibi:

— Molla beyefendi, der... Zat-ı-âlileri için bektaşidir diyorlar... Acaba doğru mu?

İsmet Molla derhal şu cevabı verir:

— Aman efendimiz! İlin ağzı torba değil ki büzesin... Sizin için de (müntehây-ı-zevk) a müptelâdır derler. İnanalım mı?

— *Yürü, öyle yiyecek gibi bakmağa utanmıyor musun?*

— *Bırak karıcığım, etekler uzadı uzayalı hiç kadın görmedim!*

Öğretmen — Söyle bakalım, İstanbulun kaza merkezleri neresidir?

Talebe — Hacıosman Bayırı, İstiklâl Caddesi, Florya asfaltı, İstanbul Vilâyetinin önü!

Betarz-ı kudemâ

GİDER

Geldi yaz, ehl-i cemâlin kimi sahrâya gider
Kimi gülzâra, veyâ sâhil-i deryâya gider

Fakat aslâ nazarım bunlara gitmez de benim
Muttasıl âh o perî-zâde-i yektâya gider

Dâr-i dünyada seven öyle melek-sîmayı
Dâr-i ukbâda hemen cennet-i âlâya gider

Ne zaman gül yanağından öpecek olsam onun
Gösterip hiddet-ü şiddet beni dâvaya gider

Ne zaman kalsa lebim bâde-i lâ'linden uzak
Bir elim câma gider, dîgeri mînâya gider

Hem içer, hem de adamlar seçerim çatmak için
Zanneder hâli görenler beni kavgâya gider

Duramaz evde, sabah oldu mu (Tahir Nadi)
Deste kalyânı alıp doğru (dırıltây) a gider (1)

Her ne dem tîr-i hicâ yağdıracak olsa kalem
Mutlaka bir teki fırlar da (Süreyya) ya gider (2)

Bâzı akşamları rü'ya görerek (Şükrü Koçak)
Râkib-i merkeb olup tâ (Amerîkaa) ya gider

Sanırım, (Atıf İnan), başlasa yaz tâ'tîli
Yine (Paris) denilen belde-i rânâya gider

Başka yerlerde fakat, halkı edenler ızrâr
Böyle seyrâna değil, doğruca menfaya gider

Eylemez fevt-i zaman yâ hele hiç (İncedayı)
Turna saydetmek için kalkıp (İtalyâ) ya gider

Tam tenezzüh demidir, hâsılı vurguncuların
Şüphesiz, her biri bir cây-ı ferah-zâya gider

Şu züğürt halk ise bir kerre -bütün bir senede-
Gitse yâ (Göksu) ya, yâ semt-i (Floryâ) ya gider

Bize bilmem ne hedâyâ getirir (Tanrıöver)
Yola çıkmış, o da hâlen (Yenidünyâ) ya gider

(Edhem İzzet) aceba bir yere gitmez mi dedim
Dediler: gitse o ancak yine (Yanyâ) ya gider

Duydular göktekiler nâleni (Râsıd) çoktan
Bilmem artık ne zaman gûş-i dilârâya gider

RÂSID

---

(1) Dırıltay = Kahvehane
(2) Süreyya Örgeevren

KISMETİNDE OLANIK

Yazan:
Hamdi VAROĞLU

Vaatler ve günahlar

Bir müddettir, yurt içinde uçakla tur yapılıyor. Tura iştirak edenlerden, Cumhuriyet muharriri Metin Toker, Gaziantepten bir röportaj yazısı yollamış. Pek enteresan tarafları olan bir yazı.

Gaziantebin Halkevi binası vaktiyle kilise imiş. Sonra Halkevi yapmışlar. Şehre uğrayan hatırlı misafirler, Halkevinde ağırlanırlarmış. Misafir odası da sabık kilisenin günah çıkartma odasıymış.

İlk bakışta bir fevkalâdelik gibi görünüyor ama, aldıkları vaatler yerine getirilmiyen, şehirlerinde günah çıkartma odası bulunan Gazientepliler bu işte hiç de istisna teşkil etmiyorlar. Eli kulağında, neredeyse halkın dileklerini dinlemek için yer yer dolaşmağa başlıyan heyetler, her sene olduğu gibi yine harekete geçecektir. Yine dinliyecekler, defterlerine, her sene yazdıkları dilekleri, şikâyetleri yine kaydedecekler, dilek ve şikâyet sahiplerine dağıtacakları vaatlerle, tesellilerle, onlara bir senelik günahlarını çıkarttırdıktan sonra yürekleri rahat edecek, yeniden günah işlemek üzere dağılacaklardır.

Memleketin her tarafı günah çıkartma odalariyle dolu.

Bolluk

Şeker karneleri dağılıyor, nüfus başına şeker verilecek. Bu geçidi de kazasız, belâsız atlattık demektir. İngiltereye ısmarlanan şeker de yola çıkıyormuş, kıtlık kalmadı, geçmiş olsun.

Tek tip ekmek, birkaç güne kadar tarihe karışıyor. Ne tip matah olduğunu isbat etti, uğurlar olsun. Yakında beyaz ekmeğe kavuşacağız. Eski ağıza yeni taam.

Bu sene mahsul bereketliymiş. Yedi buçuk milyon ton diyorlar. Dört buçuk tonu buğdaymış.

Bugünlerde, işte böyle iyi haberler duyuyoruz.

Yalnız, bu haberlerin alt tarafını okurken, Tevfik Fikretin «Gülerken ağlıyor bana, bu en güzel teranedir» mısraındaki çocuğu hatırladım.

Tahminler doğru çıkarsa, önümüzdeki ihracat devresinde altmış bin ton buğday ihracına müsaade edilecekmiş.

Amanın dirim! Tahmin inşallah doğru çıkar ama, Allahaşkına, çıkmadan paçaları sıvamıyalım. Çünkü ne tek tip ekmekte, tekrar karşımıza çıkacak yüz surat, ne de bizlerde onu sükûnetle karşılamağa tahammül kaldı.

Yemediğimiz buğday bir kere daha arpa çıkarsa, bu seferki, bizi «Güldürürken ağlatan» «en hazin terane» olur.

Neresi gezgin?

İstanbul Belediye binasının önünde uzun zamandan beri, bir acayip tekerlekli vasıta peyda oldu. Otomobil mi desem, kamyon mu desem, öyle bir şey. Üzerinde şu ibare var: «Verem Savaşı Derneği gezginci röntgen cihazı».

Yalnız, anlıyamadığım bir nokta var. Acaba bu seyyar röntgen cihazı, durduğu yerde tesirini etrafa yayıp verem mikroplarını ürkütecek kadar tıp sahasında ileri bir icat mıdır ki, Allahın günü, sabahtan akşama kadar, Belediye binasının önünde, müştemilâttan bir parça imiş gibi mıhlı durur?

Adı gezgin, ama, öyle nazlı adım atıyor ki, gezginden ziyade bezgine benziyor.

Acaba, o da mı, veremin memlekette tepkili uçak hızıyle koştuğunun henüz farkına varamıyanlardan dersiniz?

KÖYLÜLERLE ŞEHİRLİLERİN KAYNAŞMASI

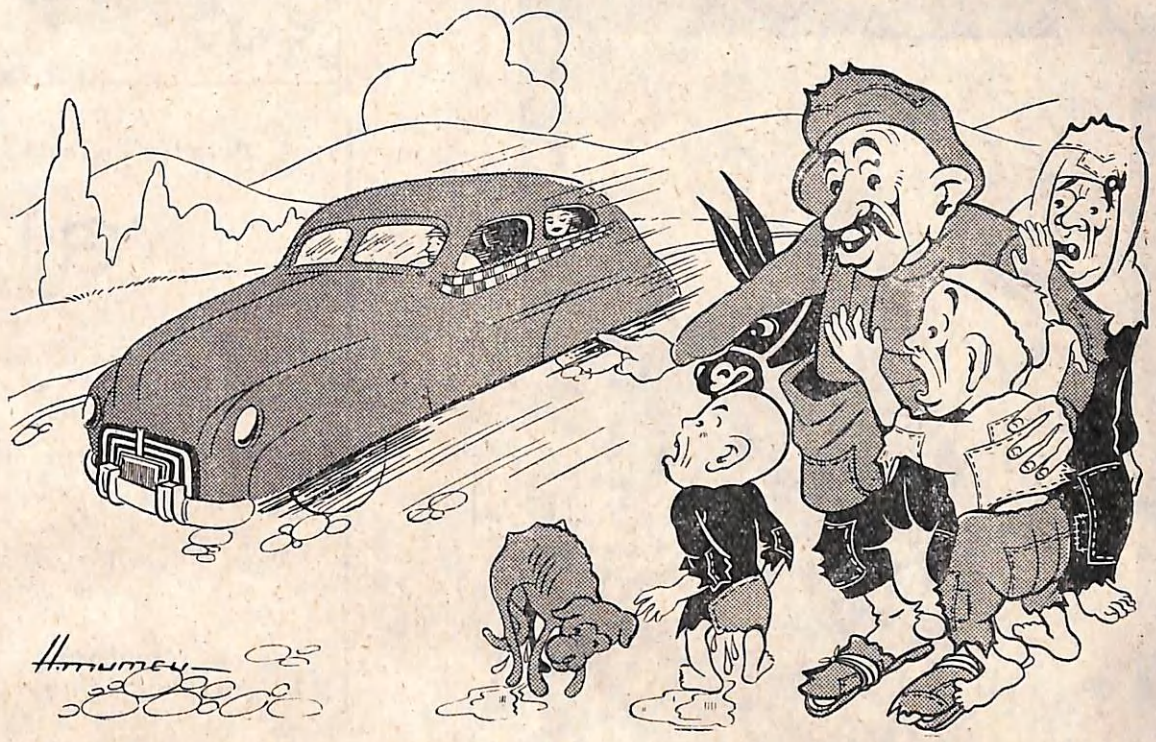

— *Korkmayın evlâtlarım, bu seğirtip giden Halkevi köy cülük koludur..*
— *Peki neden elini uzatmayo?*
— *Umutlarımız gibi tez geçiyorlar da ondan yavrum!*

AÇ TAVUKLAR

— *Birader, farkında olmadan her yerim lekelenmiş.*
— *Yoksa sen de mi buğday anbarına girdin?!*

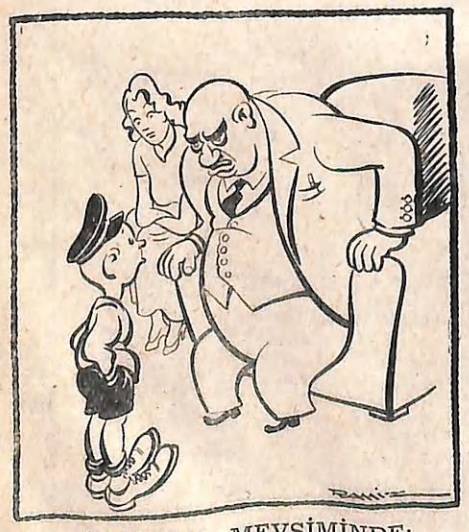

İMTİHAN MEVSİMİNDE:

— *Sakın derslerden çakayım deme..*
— *Merak etme baba, muallim söyledi, ben hiç bir dersten çakmıyormuşum!*

Çömezin Röportajları:

100

Kime derler?

Çizen: RAMİZ

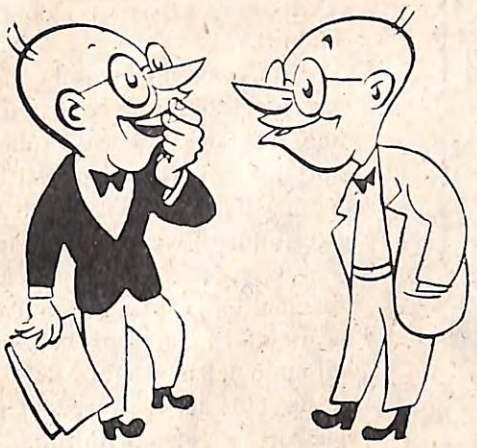

— Vurdum duymaz kime derler?

— Yüzünü kasap süngeriyle silip, kulaklarını banknotla kapatana!

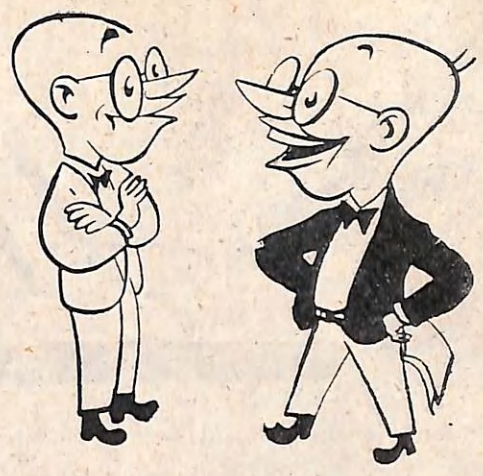

— Ağobun kazı kimlerdir?

— Kendi elimizle beslediğimiz hayvanlardır!

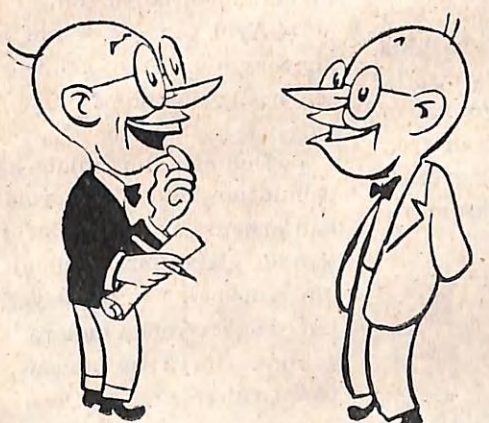

— Kalesi inkâr olan yiğit kimdir?

— Hücuma uğramaktan korkan derebeyleridir!

— Har vurup harman savuran kimdir?

— Buğdayı saklayıp samanı yedirendir!

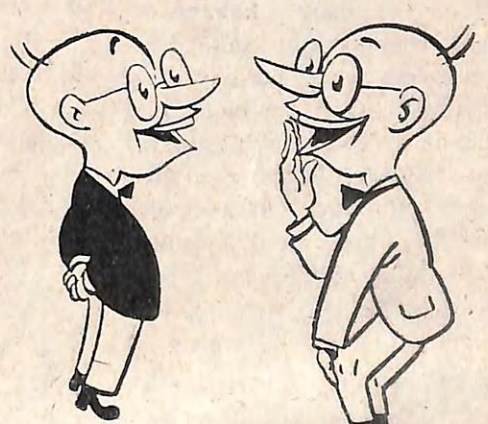

— Hem büyük lokma yeyip hem büyük lâf edene ne derler?

— Büyük adam derler!

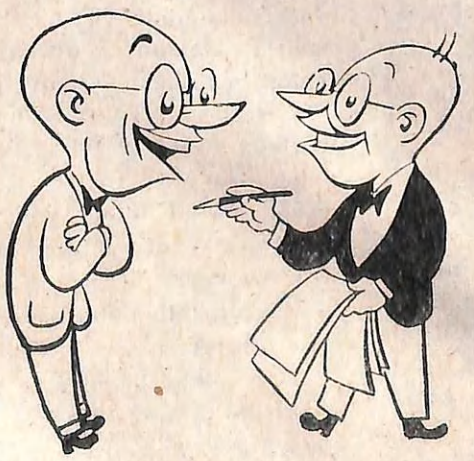

— İş becerip kılıç kuşanan kime derler?

— Anafor ordusunun kumandanlarına!

— Çal çal oyna, kör kör sohbet ne demektir?

— Hem çalıp hem maval okuyandır!

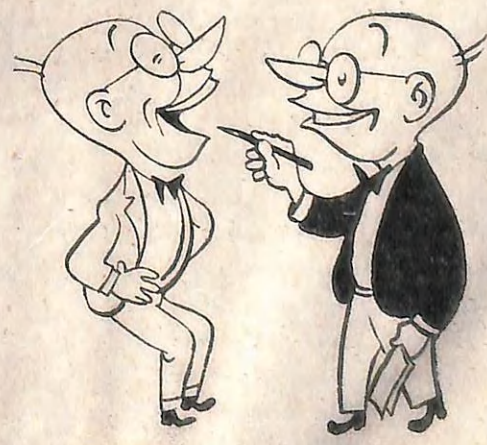

— Atı alıp Üsküdarı geçen kimdir?

— Otomobilleri alıp gidenlerin yolunu takip edendir!

Hikâye

Tren kazası

Yazan

HAVA

Salim, taksiyi sokağın köşesinde durdurdu, indi. İçi şüphe, endişe ve korku ile dolu olduğu için, bindiği otomobilin numarasını, her ihtimale karşı belli etmek istemiyordu.

Saatine baktı. Ankara ekspresi Haydarpaşaya geleli bir saat oluyordu. Tam vakitti.

Üç gün evvel, Ankarada mühim bir münakasayı bahane ederek evden ayrılmış, fakat trene bineceği yerde, bir başka eve gitmişti. O başka evde, bir aydanberi aklını, fikrini alan, gece uykularını haram eden güzel bir kadın vardı. Nihayet bir randevu kopardığı o kadınla, üç gün sürecek bir cennet hayatı yaşamak için, Salim, bu seyahat yalanını uydurmuştu.

Valizi elinde, apartımanın merdivenlerinden çıkarken tepeden inme suallere cevaplar hazırlamakla meşgul oluyordu.

Anahtarı kilitte, âdeta gürültü etmekten korkuyormuş gibi yavaşça çevirdi, eve girdi.

Karısı uykudan henüz kalkmış, kahvesini içmekle meşguldü. Salim, valizini bir kenara bıraktı, yol yorgunu bir insan halsizliğiyle, kendini bir koltuğa bıraktı.

— Aman karıcığım, yorgunluktan halim harap, dedi. Gece uykum kaçtı, sabahı sabahladım. Malûm ya, trende zaten uyuyamam. Bir banyo yapıp, bir iki saat kestireceğim.

Salim, tehlikeyi atlattığına memnun, valizini aldı, yatak odasına geçti. Gerçi yol yorgunluğu değildi ama, istirahate fazlasiyle ihtiyacı vardı. Esniye gerine, geçirdiği gecelerin tatlı hayallerini zihninde canlandırarak, soyundu, pijamasını giydi, bir sigara tellendirdi.

Tam o sırada, içeride bir feryat koptu.

Bir saniye sonra, Mebrure, elinde bir gazete ile, fırtına gibi, yatak odasına daldı. Gözleri ateş saçıyor, vücudü zangır zangır titriyordu.

Salim, içinden «hapı yuttuk» diye düşündü.

Mebrure, elinde tuttuğu gazeteyi arkasına sakladı, odanın ortasında durdu.

— Sen hangi trenle geldin bakayım? Çabuk söyle! diye haykırdı.

Salim, bir iki yutkundu, güçlükle cevap verdi:

— Hangi trenle mi? Şey... Ekspresle işte.

— Ya! Ekspresle, öyle mi? Haydarpaşaya kaçta çıktın?

— Dur bakayım... Aklımda pek iyi kalmadı ama, galiba sekiz buçukta...

Mebrure acı acı güldü. Gazeteyi, Salimin önüne fırlattı:

—Al, oku da gör. Yalancı, alçak, düzenbaz herif! Ankaraya gidiyorum, diye yalan uydurup, kimbilir hangi kaltakla finkatmağa gittiğini ben zaten tahmin etmiştim...

Salim gazeteyi yerden aldı. Sahifeye şöyle bir göz attı. Dehşet! İlk sahifede, iri başlıkla, bir tren kazası haberi vardı. İki marşandiz çarpışmış, yol kapanmıştı. Ankaradan kalkan trenler yarı yoldan ileri geçemedikleri için, ancak akşam geç vakit Haydarpaşaya gelebileceklerdi.

Salim, tepesinden aşağı kaynar sular dökülmüş gibi, vücudünü bir ateş dalgası kapladığını hissetti. Bu vaziyeti bir ikinci yalanla derhal düzeltmiyecek olursa, işin sarpa saracağını biliyordu. Kollarını göğsü üzerinde kavuşturmuş, karşısında dimdik, hâlâ cevap bekliyen karısının yüzüne baktı, dahiyane bir buluşla, hiç tereddüt etmeden, bir yalan uydurdu.

— Boşuna telâşlanma karıcığım. Bu haber doğru. Hakikaten trenimiz yarı yolda kaldı. Fakat ben seni korkutmamak için tren kazasını derhal söylemedim. Sonradan anlatacaktım. Sabah sabah sinirlenmiyesin dedim. Hüsnü niyetime bak, nasıl mukabele ediyorsun.

— Ayol sen çocuk mu kandırıyorsun? Tren gelmedi de sen nasıl gelebildin? Uçmadın ya!

— Dur efendim, anlatacağım. Gündüzün, otomobille yola çıkan arkadaşlar vardı. Garip bir tesadüf eseri olarak, bizim trenin durmak mecburiyetinde kaldığı istasyonda onlara rastgeldim. Oraya uğramışlar, bir parça istirahat edip tekrar yola devam edeceklermiş. Otomobilde bir kişilik yer vardı. Yolun üst tarafına onlarla beraber devam ettim. Tren satinden farksız Haydarpaşaya geldik.

Mebrure bu yalanı pek yutmamıştı. Fakat bir şey söylemedi. Tahkik edip nasıl olsa meydana çıkaracağına emindi.

Banyo ısınmıştı. Salim, atlattığı büyük tehlikeden sonra gevşiyen sinirlerini sıcak suyun kucağında dinlendirmek için, hemen kendini banyoya attı. Fakat suya henüz girmişti ki, banyo odasının kapısı güm güm vuruldu. Mebrurenin sesi, deminkinden daha şirret, daha cırlak aksetti. Salim, neye uğradığını şaşırdı, burnosunu alelacele sırtına geçirdi, fırladı.

Mebrure, elinde bir başka gazete tutuyordu.

— Alçak, yalancı! diye haykırdı. Ne tren kazası var ne bir şey. Müvezzi geç kalmış gazeteyi daha şimdi getirdi. Demin ki gazete, bir ay evvelki tarihli imiş. Yanlışlıkla bugünkü sanmışım. Bir de bana, kazanın tafsilâtını veriyorsun!.. Söyle bakalım, Ankarada değildin de neredeydin?

— *(Bu milletin malı deniz, yemiyen domuz) diyorlar..*
— *Şükür Allaha biz denizden uzağız, köyümüzde de domuz yok!*

FIKRALAR

TÜY

Annesi, kızının macerasını haber almış, çıkışıyordu:

— Adamın parasına tamah etmişsin... Peki ama, senin hiç aklın yok mu? Kendini böyle bir maceraya attın! Şimdi başına ne gelecek, biliyor musun?

Kız, derhal cevap verdi:

— Biliyorum, anneciğim: Tüylü bir şapka!

MİYOPLUK

Suat Şakir, arkadaşının yazıhanesine girdiği vakit gözlerinin güzel bir manzaradan mahrum kaldığını hissetti.

— Senin o fettan daktilo ne oldu? diye sordu.

— Yol verdim.

— Neden?

— Miyopluktan.

— Ne diyorsun! O genç, güzel kız, yazıları okuyamıyacak kadar miyoptu ha?

— Hayır, azizim, o değil, ben miyopum: Karımın içeri girdiğini göremiyordum.

HUY

Malatya Valisi Ahmet Kınık, arkadaşlarından birinin evine gitmişti. Bir şey yadırgar gibi bakındıktan sonra:

— Hani senin bir papağanın vardı, ne oldu? diye sordu.

Arkadaşı, esefle başını salladı:

— Sorma, birader, bizim hanım papağanın kafesini radyonun yanına koymuş. Hayvancağız radyodan huy kaptı, parazit neşretmeğe başladı. Satmaya mecbur kaldık.

HAVASINDAN...

Riyaseti Cumhur Armoni Mûzikası şefi İhsan Künçer, yaz tatilini geçirmek üzere bir yere gitmek istiyordu. Arkadaşlarından biri Bursayı tavsiye etti.

İhsan Künçer:

— Havası, suyu iyi midir? diye sordu.

Öteki cevap verdi :

— Ne demezsin! Ben oraya ayak bastığım zaman ne yürüyebiliyordum, ne konuşabiliyordum.

— Yok canım! Hasta mıydın?

— Hayır, yeni doğmuştum.

İHTİSAS İŞİ

Santuri Hüsnü Tüzüner, yolda, acele acele giden bir arkadaşına rastladı :

— Nereye böyle? diye sordu.

— Sorma, birader! Doktora gidiyorum. Bilirsin, benim eski bir hastalığım vardır, içki içince nüksediyor. Perhiz ediyorum ama, ara sıra eşekliğim tutuyor. Dün gece de bir hayvanlık ettim...

Hüsnü Tüzüner, arkadaşının sözünü kesti:

— Öyleyse sana doktor değil, baytar lâzım, azizim!

FERASET

Öğretmen çocuklardan birine sordu:

— İnsanın başında ufak ufak beyaz şeyler vardır, ısırır; ne derler onlara, oğlum?

Çocuk derhal cevap verdi:

— Diş, efendim!

BİR KAZADIR OLDU

Uzaktan geçen bir kadını gösterdi:

— Şunu görüyor musun? Gençliğimde bir delilik ettim, şu kadına talip oldum.

Arkadaşı:

— Ya? dedi. Peki, sonra nasıl kurtuldun?

— Kurtuldum, diyen kim, azizim! Evlendim. O benim karım...

REÇETE

Diş tabibi Bedri Gürsoy, muayene fiyatlarını şöyle tesbit etmişti:

«Üç seanslık tedavilerde ilk ziyaret: 15 lira; ikinci muayene 10; sonrakiler: 5»

Bekleme salonunun duvarında bu listeyi gören Salamon, muayene odasına girer girmez:

— «Merhaba, doktor bey!» diye selâmı bastı. «Yine yeldim işte!»

Doktor, bu açıkgöz hastayı ilk defa olarak görüyordu. Hileyi anladı. Dişlerini muayeneden sonra:

— «Hiç bir fevkalâdelik yok,» dedi. «Geçen sefer verdiğim gargara reçetesini tekrar yaptırırsınız.»

BİÇARE

O sabah fotoğrafhaneye geç gelmişti. İsmail İnsel, kalfasını yüzü gözü şiş bir halde görünce biraz yumuşadı:

— Anlat bakalım, dedi. Her halde yine bir maazeret bulacaksın..

Adam, başını salladı:

— Maalesef, dedi. Maazeret bulmakta usta olsaydım, karım beni dün gece bu hale sokmazdı...

TASRİH

Yeni tanıştıkları bir zat, namusundan, faziletinden dem vuruyordu:

— Şu Beyoğlunda yüzlerce meyhane vardır, birine girmedim demekle iftihar ederim...

Dinliyenlerden, İstanbul Posta, Telgraf baş müdürü Tevfik Dinçer sordu:

— Hangisine?

DÂVET

Taksim Belediye Gazinosu müşteciri Leblebi Mehmet, Erenköyünde yeni tuttuğu köşkü tarif ediyordu:

— Beklerim, muhakkak gel. İstasyondan çıktıktan sonra soldaki sokağa saparsın. Sağdan üçüncü ev. Bahçeden içeri girdikten sonra dirseğinle zile basarsın. Kapı kendiliğinden açılır. Ayağınla iter girersin...

Arkadaşı hayretle sordu:

— Peki ama, niçin zili dirseğimle, kapıyı ayağımla itiyorum?..

Leblebi Mehmet, güldü:

— Tabii değil mi ya! Ellerin boş mu geleceksin?

SAYI : 101

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

TOMBUL TEYZE

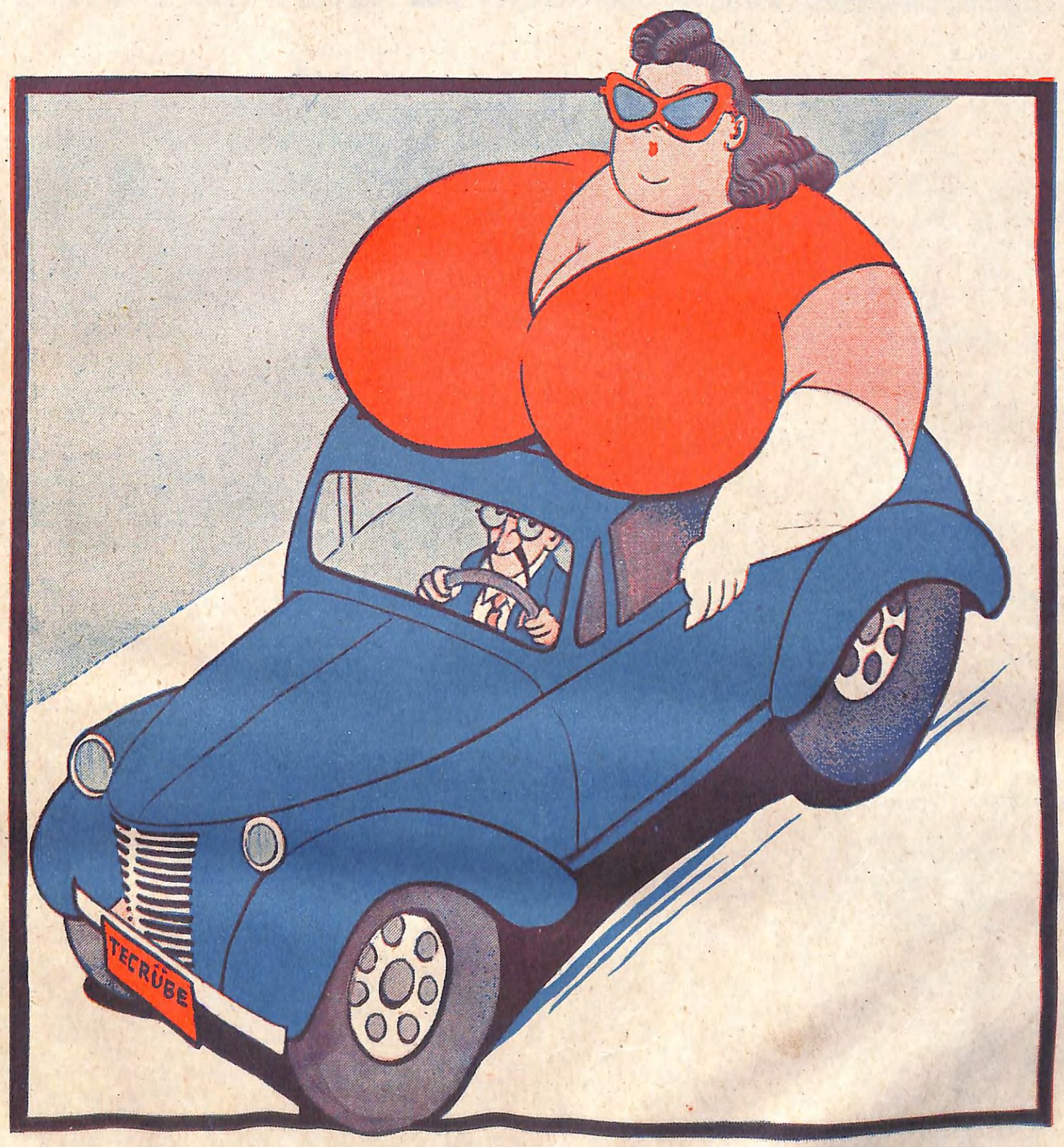

TOMBUL TEYZE' YENİ OTOMOBİLİNİ PROVA EDİYOR..

Sıska Dayı — Karıcığım, yeni otomobilimizi nasıl buldun?

Tombul Teyze — Beden çok iyi, ama kocacığım, koltuk altları biraz sıkıyor!

T.T POSTASI

İzmir: Cemal Kumru.

S — Sevgili Teyzeciğim,

Şişman olmanıza rağmen sizi herkes seviyor, şöhretiniz memleketin en ücra yerlerine kadar gitmiş, bu kadar sevilmenizin sebebini sorsam açıklar mısınız? Hürmetle ellerinizden öperim.

C — Sevgili okuyucum, iltifatınıza teşekkür ederim. Allah dağına göre verir diye bir laf vardır. Hakkımdaki teveccühler de zannederim benim tombul vücudumla mütenasip bir yayılma istidadı göstermiş bunun sebebini daima yanımda bulundurduğum (Şeytan tüyü) ne hamlediyorum. Darısı bütün bayanların başına!